

Ineke's

GROTE GEHEIM

Van
Rie
Reinderhoff

M.A.M. RENES -
BOLDINGH

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

INEKE'S
GROTE GEHEIM

reindach

M. A. M. RENES-BOLDINGH

INEKE'S
GROTE GEHEIM

Illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Rob en Ineke weten iets.

Ze weten het nog maar héél kort.

Het is een geheim, een echt, mooi geheim.

Over een geheimpje mag je alleen maar fluisteren. Als je er hardop over praat, zodat iedereen het kan horen, wel, dan is het immers geen geheim meer!

Rob bromt altijd. Hij probeert een diepe stem te maken. Hij denkt, dat hij dan een man is; een grote, gevaarlijke man! Rob kàn niet eens goed fluisteren. Rob is een jongen en jongens zijn vaak een beetje dom, met fluisteren en zo.

Ineke kan het wèl. Moeder kan het ook wel. Moes vertelt het geheimpje aan haar kinderen, nu ze na een drukke, warme zomerdag, rustig in hun bedjes liggen. Bij tante Rietje, bij de lieve tante Rietje, die in een heel ander deel van de stad woont, zal binnenkort een baby komen. Zo'n heel klein kindje! Iets groter maar dan Ineke's grootste pop. Maar véél en véél liever natuurlijk. Want een kindje is echt. Het leeft. Het kan kijken en lachen en nog veel meer.

„Nu is 't nog een geheimpje,” zegt moeder. . . . „Over zo'n mooi geheimpje praat je niet veel. Ook niet met vreemde kinderen. Je wéét het alleen maar. Je bewaart het diep in je hart. Daar maakt het je blij. Zo hebben tante Rietje en moeder zelf ook gedaan.”

„Wist u het dan al eerder?” vraagt Ineke. „Wist u 't al een héél lange tijd? O moes! en u hebt er niets van aan mij verteld!”

Moes moet eens even lachen.

„Alleen een paar grote mensen wisten het. Tante Rietje en oom Kees natuurlijk. En vader en ik.”

„En opa en oma,” bromt Rob met diepe stem.

„Ja, opa en oma wisten het ook. Tante Rietje heeft het opa en oma in een brief geschreven.”

„Dat moest natuurlijk, jô,” zegt Ineke wijs. „Als niemand het wist. . . . nou, dan was er immers ook niemand, die kleertjes kon maken? En een wiegje, hè moes?”

„En een zuigfles,” bromt Rob. „Oma breit een zuigfles voor de babbie.” Hij lacht er zelf om. Hij zegt 't expres, omdat 't zo raar klinkt.

„Och, Ròb!!” roept Ineke boos. Haar blauwe ogen worden opeens fel. 't Lijkt erop, dat ze haar broertje wil prikken met die felle ogen. „Zo màg je niet praten, nare vent, je màg niet babbie zeggen, hoor je!”

O wee, komt er nu ruzie, vlak voor 't slapengaan?

„Wij vinden, dat jullie 't geheimpje ook moeten weten,” praat moes haastig. „Weet je, wat voor dag het morgen is?”

„Woensdag, moes! Lekker, vrije middag!”

„En weet je, wat we morgenmiddag gaan doen, wij met ons drietjes?” Moes' ogen lachen als sterretjes; 't is vast en zeker iets heel plezierigs.

„Wat dan moes? zeg u 't maar gauw.” Ineke zit al lang recht-op in haar bedje, met de handen om de knieën geslagen en nu wipt ze nog een eindje dichtër naar moes toe. Zó nieuwsgierig is ze.

„Je kan lekker toch niet raden,” bromt Rob. Moes en Ineke doen net, of ze 't niet horen. Laat hem maar, die brommerd, hij meent 't toch niet echt.

„We gaan iets moois voor het kindje kopen en dat mogen jullie zelf aan tante Rietje geven! Rob mag iets geven. En jij

mag iets geven. Morgenmiddag gaan we naar haar toe. Dan mag je meteen de wieg ook zien. Die is klaar, en o, zo prachtig.”

„O, moesje, wat fijn! Weet u, wat we kopen moeten? Kleine sokjes, heel kleine, zachte sokjes. Wat zou ik kiezen, roze of blauwe? En een mutsje, moes! Een mutsje ook!”

„Niks hoor!” bromt Rob. „We kopen fijn speelgoed. Een spoorrein. Of een auto. Ik zal hem wel opwinden, want dat kan zo'n kleine jô natuurlijk niet.”

Och, och, wat praat die Rob weer dom! Ineke haalt haar schouders maar eens op. Ze begrijpt niet, dat moes nog lachen kan!

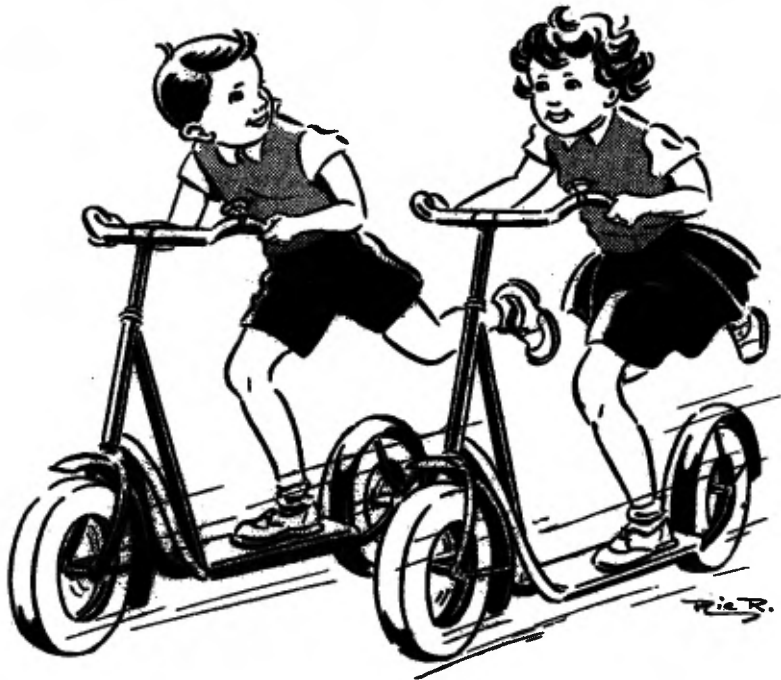
„Dat doen we later, Rob,” zegt moes, „later, als 't kindje járig is. Nu geven we hem sokjes, of een mutsje. En ga nu lekker slapen, want 't is al heel laat geworden door ons geheimje.”

Moes legt het laken en de deken netjes over haar kinderen heen en geeft hun een nachtkus. Eerst Ineke, dan Rob. Ze legt nog eens extra haar hand op Robs hoofd. Zijn haar is pas geknipt, 't voelt aan als een borsteltje. Moes lacht in zichzelf, ze begrijpt haar malle jongen wel.

* *
*

Rob en Ineke zijn een tweeling; ze zijn op dezelfde dag, in hetzelfde uur, geboren; ze zijn ook op dezelfde dag jarig. Ze zijn precies even groot. Vader heeft ze onlangs nog heel secuur gemeten. Ze zijn ook gelijk gekleed, alleen heeft Ineke een rokje aan en Rob een broekje.

Rob en Ineke zijn geen kleine tweeling meer! O, neen, ze gaan al op de grote school. Ze zitten in de eerste klas. Bijna gaan ze over naar de tweede. Iedere dag rennen ze op hun step

naar school; de school is niet èrg ver weg. De straten zijn ook niet èrg gevaarlijk. Er is een breed pad voor de voetgangers. Op dat voetpad moeten ze blijven. Ze mogen nooit, nooit, nooit, met hun step op de rijweg komen. Op de rijweg stappen is dom en gevaarlijk. Je kunt er een ongeluk krijgen. Daarom zeggen vader en moeder telkens weer: „Denk erom! niet op de rijweg!”

Rob bromt maar iets. Hij zou gráág eens op de rijweg gaan stappen. „Ik zou wel uitkijken!” zegt hij. Maar Ineke zegt: „’t Mag niet van de politie. Als de politie je ziet! O, jô, dan neemt hij je mee, hè moes? Of. . . of. . . je moet naar ’t ziekenhuis, hè moes? Als je een ongeluk krijgt, hè moes, dan moet je naar ’t ziekenhuis. Dat is heus zo leuk niet.”

„Nee,” zegt moes huiverend. „Je past maar heel goed op, dan

hoeft 't nièt. Rob, je doet voorzichtig, hoor!" Rob bromt weer iets, maar dat kan niemand verstaan.

't Is woensdag geworden. Woensdagmorgen; 't is tijd om naar school te gaan. Moes laat haar kinderen de deur uit. 't Is prachtig weer, echt zómer.

„Zie je wel, hoe blauw de lucht is? Zie je wel die mooie, witte schapewolkjes? Kijk, langzaam, langzaam trekt de kudde verder langs de blauwe hemelwei. Alle bloemen in 't park bloeien vandaag. We zullen er vanmiddag eens langs lopen.”

„Als we naar tante Rietje gaan, hè moes?”

„Ja, dan komen we door het park. Maar nu eerst naar school, en ik naar de keuken. Doe voorzichtig hoor! Dáág!”

„Dáág! Dag moezemoes!” Dat laatste is natuurlijk een bedenkstel van Ineke. Daar gaan ze op hyn step. Moes kijkt haar kinderen na. Ze is blij, dat ze zo'n flinke tweeling heeft. Ineke's rokje wappert hoog op. Op een step kom je vlug vooruit. Veel sneller, dan op je gewone benen. In een ogenblik zijn Rob en Ineke op de hoek van de straat. Dáár, drie huizen voorbij die hoek, is een winkel. Een prachtig mooie winkel.

„Hou stil, Rob!” roept Ineke. „Hier moeten we kijken, jô!” Want die fijne winkel is een winkel voor baby's. O, zie toch eens, kleine jasjes, kleine jumpertjes, kleine sokjes, kleine pantoffeltjes! Ook leuke speel-dingetjes. Een rammelaar. En rinkelbellen. Een zachte wollen bal. Daarmee kun je je nooit pijn doen.

Máár. . . . máár. . . . kijk dáár eens! Ineke's ogen worden héél groot. Ze drukt haar neusje tegen de glasruit. Ze wilde. . . . O, ze wilde wel dóór die ruit naar binnen springen. En dan dat héél mooie, héél zachte. Voorzichtig aaien met haar hand. Heel even maar!

„O! Rob!” roept ze luid. „Moet je kijken, Rob!”

Want daar, een klein beetje verscholen achter een manteltje, zit een sneeuwwit konijntje. Het kijkt haar aan met zijn rode oogjes.

„Och”, zegt Ineke zacht. Maar dáár, ook een beetje verstopt, staat een kuikentje. Dat is geel; het loopt te pikken. En nog meer dieren zijn er. Het is een speelplaatsje voor dieren. Een olifantje staat er, met een rood dekje op zijn rug. Een klein, bruin aapje is aan een koord naar beneden gezakt. Pas op, olifantje! Het aapje wil je aan je grote oren trekken!

En dàn! Dàn zien Ineke's ogen pas het aller-allermooiste! Dan zien ze het zwarte hondje, met zijn fijne, zachte krulhaartjes. Het heeft een rood lintje om de hals. 't Heeft blauwe schitteroogjes. 't Heeft een roze tongetje. Dat wipt tussen zijn tandjes door naar buiten.

Ineke kan niet meer praten. Zó mooi is dat hondje. Ze kan alleen nog maar kijken. Met grote, blijde ogen. Ze steekt haar vinger in de mond. Dan kan ze nòg beter kijken.

„Dàt kopen we,” zegt ze op 't laatst. „Dat hondje, Rob.” Maar Rob is wijs. Rob zegt: „Daar mag de baby toch niet mee spelen. Veel te mooi. Kom nou mee naar school, meid; ik wil niet te laat komen, hoor je!”

„Eventjes nog, Robbie,” zeurt Ineke.

Maar Rob zet zijn step recht en gaat er vandoor. Rob houdt niet van zeuren. Meisjes zeuren altijd. Daar gaat hij! Als de wind zo snel! Ineke ziet hem gaan. Stap, stap, stap. Met zijn linkervoet zet hij zich af. Vlug neemt Ineke ook haar step. Stap, stap, stap, doet háár rechtervoet. Nòg vlugger dan Rob. De mensen op de straat kijken haar na. „Die kàn 't,” lachen ze. „Nee maar, wat een vaart!”

Eindelijk haalt ze Rob in. Naast elkaar stappen ze het speel-

plein op. Dat hoort zo bij een tweeling. Ze komen nog net niet te laat!

* *
*

Nu staan ze in de winkel, moes en haar tweeling. Eerst hebben ze buiten door de grote winkelruit gekeken. Moes moest al het moois goed zien. Ineke's vingertje wees alles aan. Dáár moes! En dáár!"

Moes keek en keek. Moes vond alles ook heel erg mooi. En toen zijn ze met hun drieën naar binnen gestapt. Ring-reng! zong de winkelbel. En nu zijn ze binnen. Ze staan voor de toonbank.

Buiten is het altijd nog prachtig weer; buiten schijnt de felle zomerzon. En hiër . . . in de winkel van het hondje, brandt het electriche licht. Dat is wel een beetje raar. Ineke moet aldoor naar boven kijken, naar dat witte licht. De winkeljuf begrijpt het wel. „Anders kunnen we hier niet zien, zusje,” zegt ze. „Zusje,” zegt ze. Wat is dat grappig. Ineke moet erom lachen. „Zusje!” herhaalt ze lachend.

Moes koopt sokjes; schattige, witte sokjes. Zo zacht als een poesevelletje. Die poesesokjes zijn voor tante Rietje's baby. Moes koopt ook een mutsje. Een schattig, wit mutsje. Ook zo zacht als poesevel. Dat poesemutsje is ook voor de baby. Met een glanzende, zijden strik kan het worden vastgemaakt. Gaan ze nu weg, de winkel uit?

Neen, ze gaan nog niet; 't lijkt wel, dat ze nog niet klaar zijn. Ineke staat vlak naast moes, ze geeft moes een duwtje.

„Het zwarte hondje, moes,” fluistert ze, „moes, het hondje!” Moes hoort het wel; moes dacht er zelf ook wel aan. De winkeljuf hoort het ook.

„Wilt u het hondje zien?”

Ze haalt het hondje uit zijn hoekje te voorschijn. Ze zet het

voor moes en Ineke neer. Het hondje kijkt hen aan, met zijn blauwe schitteroogjes. Net of het zeggen wil: „Koop me toch! koop me toch! Ik wil zo graag je vriendje zijn!”

„Enig, hè moes?” vraagt Ineke zacht.

„Een schat van een hondje,” vindt moes. Moes streelt het hondje. Heel voorzichtig, net, of het een levend hondje is.

„Wat een beeldig hondje,” zegt moes. Ze neemt het op en streelt het weer. Ze zou dit zwarte hondje zelf graag hebben. Ze zou het ergens willen neerzetten, om er vaak naar te kijken. Zou ze? 't Is zo mooi! Zo erg mooi. En zo erg lief!

„Wat kost het?” vraagt moes aan de winkeljuf.

„Acht en een halve gulden, mevrouw,” zegt de juf.

Daar schrikt moes van. Rob en Ineke schrikken ook. Acht en een halve gulden? Dat is véél. . . . dat is héél véél geld!

„Nee,” zucht moes, „dat is mij te duur. Zoveel geld heb ik niet eens meer over.”

Maar kijk eens! Nu wordt de winkeljuf erg lief, ze zoekt in een kastje, onder de roonbank. Ze haalt er een boekje uit. Ze geeft dat boekje aan moes.

„Hier staat in, hoe u breien moet,” zegt ze. „U kunt zelf best zo'n hondje maken. Ook het eendje en de olifant. Deze heb ik allemaal zelf gebreid. Dit boekje kost maar één gulden.”

„Dat boekje neem ik,” zegt moes verheugd.

Ineke danst van plezier.

Het boekje wordt in mooi papier gepakt. Het komt in moesjes tas. Bij de sokjes en het mutsje.

Ze groeten de juffrouw.

Ze stappen de winkel uit.

Alle drie verheugd en blij.

* *

*

Ze lopen en lopen. Moes in het midden. Aan iedere kant een kind. Ze lopen één straat. Nog een straat. Dan een plein over. Dan door het park.

In het park lopen ze langzaam. Er zijn mooie bloemen in het park. Moes houdt van bloemen. Ze wil alle bloembedden heel goed zien. Ze lopen dwars door het park. Eén hek in. En het verste hek uit. En dan staan ze opeens voor het huis van oom Kees en tante Rietje.

Oom Kees is niet thuis; hij is haast altijd op reis. Maar tante Rietje is er wel; ze is blij met het bezoek.

Ineke en Rob mogen naast elkaar op de bank zitten. Moes zit in een makkelijke stoel.

„We hebben wat voor je meegebracht,” zegt moes. „Iets moois voor baby. Je krijgt het van Rob en Ineke. Die hebben het zelf uitgezocht. Kom je pakjes halen, kinders.”

Moes maakt haar grote tas open. Daar komen de pakjes uit te voorschijn. Ineke geeft de witte poesokjes. Rob geeft het mooie mutsje. En tante Rietje vindt alles prachtig. De tweeling krijgt er een zoen voor. Ze krijgen ook een kopje thee. Een echte mensenkop. Met een grote, zoete krakeling.

Ineke kijkt om zich heen.

„Tante, waar is de wieg?” vraagt ze.

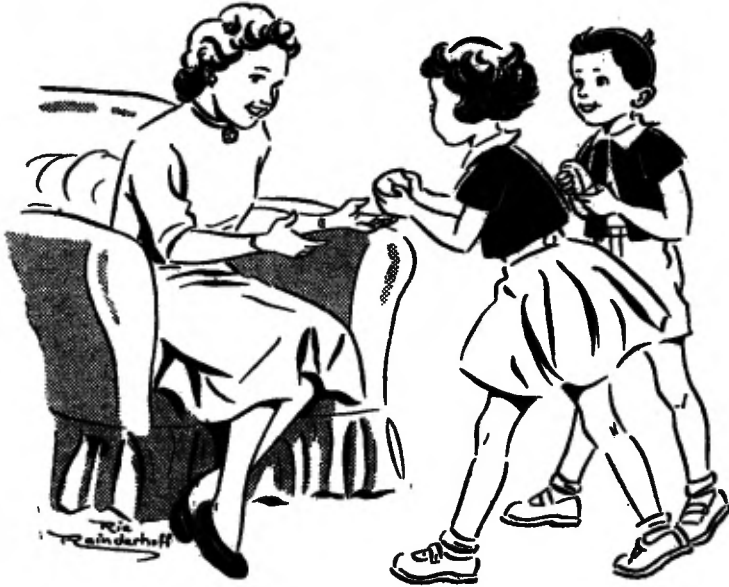
„De wieg is boven, in de kleine kamer. Daar zijn ook de andere cadeautjes; en de kleertjes; en het speelgoed.”

„Speelgoed? Een trein soms?” vraagt Rob.

„Nee Robbie, geen trein!” Tante Rietje telt op: „Een rammeelaar; een rinkelbel; een piep-poppetje. En een kleine, zilveren beker.”

„Wat heb je daar nou aan,” bromt Rob. Maar hij gaat toch mee, om al het moois te zien.

Het wiegje is wit, met een bloemetjes-rand.

„Och, wat klein!” roept Ineke. „Wat vreselijk klein, hè moes. Kan baby daar wel in liggen?”

„O, met gemak! Onze wieg is net zo klein,” vertelt moes. „Daar hebben jullie een hele tijd samen in gelegen. En nòg had je de ruimte.”

„Och, moes! Hoe kàn dat! Rob en ik samen in zo'n wiegje? U jukt een beetje. Foei, moezemoes!”

„Nee, heus, ik jok niet. Jullie waren erg kleine baby's, je woog ieder maar vier pond. Weet je nog, tante Rietje?”

„Jullie waren piete-peuterig klein; ik kon je haast niet vinden in de wieg. Maar je was ook erg lief; ik had je wel willen stelen, zo lief vond ik jullie.”

„Ik wist niet eens, dat wij ook een wieg hebben,” praat Ineke verder. „Waar is die wieg, moes?”

„In een hoekje van de zolder, helemaal toegedekt. Het bekleedsel is er uit, dat moest gewassen worden. Het gordijntje

ook. Er is nu niet veel moois aan te zien. Tante Rietje's wieg is heel wat mooier."

„En als wij een baby krijgen, moes?"

„Dan knappen we de wieg weer op. Help je me dan?"

„O, moes, we moeten hem èrg mooi maken! Hè, ik *wou*, dat bij ons een baby kwam! Ik heb er zo'n zin in, jij ook, Rob?"

„Als 't een broertje is," bromt Rob. „Aan zusjes heb je niks. Altijd praten. Altijd eigenwijs."

Moes en tante Rietje lachen om Rob. „Rare vent," zegt Ineke. „Je bent zelf een rare vent," zegt Rob, en steekt zijn tong uit. „We gaan naar huis," zegt moes. „Zeg tante Rietje gedag; we moeten nog een heel eind lopen en 't is warm op straat. Dus Kees belt ons op, als de baby er is?"

Ja, dat is afgesproken. Oom Kees zal opbellen.

Op straat babbelt Ineke weer over de baby, die bij hen moet komen. „Zou u het leuk vinden, moes?"

„Erg leuk," verzekert moes.

„Hè, ik wilde, dat 't gauw gebeurde," zucht Ineke. „'t Zou enig zijn om de wieg mooi te maken!"

„Maar zo erg gauw zal het nog wel niet gebeuren," zegt moes. „Voorlopig laten we de wieg nog maar rustig in het hoekje van de zolder staan. We zijn al heel blij, dat we jullie hebben," zegt moes. „Zo'n flinke tweeling, die al naar de grote school gaat."

Maar Ineke vindt dat het veel en veel mooier zou zijn, als er een baby kwam.

* *

*

Precies om vijf uur zijn ze thuis.

En wie zit daar in de kamer?

Wel, dat is vader al. Hij is vandaag eens vroeg thuisgekomen.

Hij leest de krant. Een kop thee staat naast hem. Die heeft hij zelf gezet.

„Dag vader!”

„Dag moes, dag jongens! Uit geweest? Mooi weer gebleven hè?”

Moes zet haar hoed af en bergt haar tasje op. Onderwijl vertelt ze aan vader van tante Rietje en van de cadeautjes, die ze gekocht hebben.

Ineke loopt naar haar poppewagen.

Rob begint zijn knikkers te tellen.

Vader leest weer in de krant.

„Moet je horen!” roept hij opeens. „Nee maar, wat ik dáár toch lees! Moet je horen, moes! 't Is in Den Haag gebeurd!”

„Lees vlug voor,” zegt moes, „je maakt me nieuwsgierig.”

En vader leest, langzaam en duidelijk:

„In de vroege morgen liep een postbode naar zijn werk. Het was nog heel stil in de stad. Opeens hoorde de man een kindje schreien. Hij keek hier. Hij keek daar. Hij keek overal. Hij wilde weten, waar dat kleine kindje was.

Eindelijk vond hij het. Het lag naast een hoge stenen stoep. Het was in een deken gerold. De postbode nam het op en keek voorzichtig. Het was een heel klein kindje; een pasgeboren baby; misschien één dag oud. Het zag er heel zielig uit. Het schreeuwde van honger en dorst. De man heeft het naar zijn huis gebracht. Toen is hij naar een dokter gegaan. Daarna naar de politie. De postbode en zijn vrouw hadden geen kinderen. Nu mogen ze dit kindje houden. Omdat de man het gevonden heeft. En omdat het kindje van niemand is.”

Zo leest vader voor. Het is een heel verhaal. Moes en de kinderen luisteren verbaasd. Ineke's ogen zijn extra groot. Rob vergeet te brommen. Ze zeggen geen woord, zolang vader leest.

„O, wat èrg,” zegt moes eindelijk. „Hoe kunnen mensen zo slecht zijn, om een pasgeboren kindje te vondeling te leggen. Maar, wat fijn, dat die postbode het vond! En dat die mensen het kindje willen houden. Ze zullen er vast erg goed voor zorgen, denken jullie ook niet?”

„Mogen ze het echt houden? Altijd? Voorgóed?” vraagt Ineke.

„Ja zeker,” zegt moes, „die postbode en zijn vrouw zijn nu de vader en de moeder van het kindje.”

„Is dat altijd zo, als je een baby vindt? Vindt de politie dat goed?” vraagt Inke weer.

„Meestal is 't zo; meestal vindt de politie het goed.”

„Nou, die mevrouw zal blij zijn,” zucht Ineke. „Nu kan ze een wiegje klaarmaken, net als tante Rietje. Enig! Krijgt ze ook sokjes? En een kruikje?”

„O ja, die krijgt ze zéker. Er zullen veel mensen zijn, die haar graag helpen.”

„Zou er ook een oma zijn, moes?”

„Ik denk het wel; misschien zelfs wel twee.”

Ineke zucht ervan. Eerst was 't erg droevig. Maar nu wordt 't heel erg blij.

„Hadden wij 't maar gevonden, hè moes? Dàt zou éinig geweest zijn. Als wij een kindje vinden, mogen wij 't dan ook houden?”

„Ik denk 't wel,” zegt moes verstrooid. Die Ineke babbelt zó veel; ze kan er niet over ophouden.

„Mag 't dan in onze wieg? Gaan wij dan kleertjes maken? Mag ik er mee in de wagen rijden?”

„Je mag de luiers wassen,” zegt vader. „En houd er nu eens over op, want wij vinden geen baby. Zoiets gebeurt niet elke dag.”

„Oom Kees en tante Rietje vinden de baby ook niet op de straat hè?”

„Nee, die krijgen hun kindje regelrecht van de Here. En nu zou je zwijgen; moes krijgt er hoofdpijn van.”

„O,” zegt Ineke. En moes ontsnapt naar de keuken, want het is tijd voor de avondboterham.

Die avond babbelt Ineke niet veel meer. Ze dènkt wel veel, dat kun je aan haar oogjes zien. Rob zegt helemaal niets. „Ze zijn moe van de wandeling”, denkt moes, „ze moeten maar vroeg naar bed.”

Om zeven uur precies gaat moes met de tweeling naar boven. Neen, neen, vanavond wordt er geen verhaaltje verteld. „Je hebt een prachtig verhaal uit de krant gehoord; denk daar maar aan, dan val je zeker gauw in slaap. Welterusten, tweeling.”

„Welterusten, moezemoes!”

Ineke kan niet in slaap komen. 't Is buiten nog licht, er is gepraat van mensen in de achtertuintjes. Er zingt een radio. Er blaft een hondje. Dat is Flossie van de burenen. En dan is er die gevonden baby, opgeraapt van de straat. „Als ik eens een kindje vond. . . .!” denkt Ineke. „Ik zal kijken en kijken en kijken! Als ik er een zie liggen, dan raap ik 't vliegensvlug op. Rob moet dan mijn step maar rijden. En ik met de baby naar huis. Moes zou blij zijn. We zouden samen een naam bedenken. . . . een móóie naam. . . .”

Ineke bedenkt nu alvast mooie meisjesnamen. Elsje. . . . en Sonja. . . . en Lenie. . . . zo heten kinderen uit haar klas. Er is ook een Marliesje. . . . dàt is een mooie naam. Even aan Rob vragen.

„Rob!” roept Ineke. „Robbie, hoor eens!”

Och, die Rob! Hij slaapt al! Nu kan Ineke niet meer met hem praten. Weet je wat? Ze praat met zichzelf „Marliesje,

Marliesje, Marliesje," zegt ze. Heel veel keren achter elkaar. En dan . . . zonder het te weten, valt ze zelf ook in slaap.

* *
*

Er is nog iemand, die een geheimpje weet. Kun je raden, wie dat is?

't Is een meneer! 't Is . . . de vader van Ineke en Rob. Vader zit heel alleen in de kleine tuin, achter het huis. 't Is zaterdagmiddag, en héél mooi weer. De lucht is stralend blauw; de zon schijnt warm; hoog in de dakgoten sjiipen de mussen; en alle bloemen geuren. Dichtbij vaders stoel is een rode roos opengegaan; die geurt het heerlijkst van alle bloemen.

Vader is vrij, omdat het zaterdagmiddag is. Hij heeft een luie stoel buiten gezet, hij heeft een dik boek en een handvol kranten. Fijn hoor, zo'n vrije middag met mooi weer. Hij kijkt eens naar het dikke boek; dat zal een lang verhaal zijn. Vader begint er niet aan. Hij denkt aan zijn geheimpje. Aan wie moet hij dat nu vertellen! Want een geheimpje moet je vertellen . . . aan iemand. Anders is 't niet echt. Aan wie? ,

Aan moes? Neen, o, neen! Moes mag het juist helemaal niet weten!

Aan de tweeling? De tweeling mag het weten. De tweeling móet het weten. Maar . . . waar is de tweeling? Vader steekt zijn twee wijsvingers in de mond; hij maakt dikke, bolle wangen. Dan fluit hij op zijn vingers. Vreselijk, wat een scherp geluid! Kleine Flossie van de bureu wordt er boos om. Hij begint verwoed te blaffen. De dikke, zwarte poes van de andere bureu sluipt voorzichtig weg. En de mussen in de dakgoot, die druktemakers, kijken elkaar verbaasd aan. Dat was een fluit! Zo kunnen zij het niet, hoor!

En de tweeling? Horen zij vaders fluit ook?

Daar komen ze al aangehold. Holderdebolder door het huis. Regelrecht op vader toe.

„Paps, deed ú dat? Nou, u kan 't, hoor!” zegt Rob. Je kunt merken, dat hij trots is op een vader, die zo fluiten kan.

„Doet u 't nog eens?” vraagt Ineke.

„Eerst praten, tweeling. Een geheim! Luister goed! Kom ieder op een knie van me zitten. Zit je stevig? Ja?” Vaders stem wordt hoe langer hoe zachter. Ineke en Rob worden hoe langer hoe nieuwsgieriger. Zij moeten nu natuurlijk ook zachtjes praten.

„Waar is moes?” fluistert vader.

„Moes is uitgegaan, op de fiets,” fluistert Ineke. „Boodschappen doen, hè Rob?”

Rob knikt alleen maar; hij vindt fluisteren zo moeilijk.

„Is moes er niet? Gelukkig, want moes mag het niet horen, weet je. Luister goed: moes is gauw jarig. Niet morgen, maar morgen over een week.”

Ineke wipt van vaders knie en danst op het tuinpad.

„Hi! Ha! Ho! Op zondag! Dan zijn we vrij! Dan maken we feest, vader! Hi, ha, ho!”

„Doe niet zo gek, jô,” bromt Rob.

„Ja, wees even stil, Ineke,” zegt vader. „Nu komt de rest van 't geheim. Moes moet een verjaarscadeautje hebben. Volgende week, op een middag, gaan wij samen iets moois voor moes kopen.”

„Weet u al iets?” vraagt Ineke weer fluister-zacht.

Vader voelt in zijn zakken. „Waar heb ik dat papiertje toch! Moes heeft een verlanglijstje gemaakt. Ha! Hier heb ik 't al!”

„Laat zien, paps!”

„Hier is 't, lees maar voor, grote dochter!”

Ineke kijkt en kijkt op het stukje papier. Neen, dat gaat niet;

dat is veel te moeilijk. Die kleine kriebellettertjes van moes!
En zulke lange woorden zijn erbij!

„Dit is een p,” zegt Ineke. „O, en daar staat weer een p! En dat lange ding, vader, wat is dat?”

„Dat is een f. Er staan er twee naast elkaar. Zie je wel?”

„F-f,” doet Ineke, „nou ik snap er niks van; zo knap ben ik nog niet, hoor.”

„En jij, Rob?” vraagt vader. „F-f, zie je wel? Wat moeten we daar nu van maken? Weet jij 't?”

„Dat moes een f-f voor haar verjaardag wil hebben; maar ik weet niet, wat voor ding dat is.”

„Ik ook niet,” lacht vader.

„Leest u 't maar gauw voor,” zucht Ineke, „dan weten we 't tenminste voordat moes thuiskomt.”

En vader leest:

„Een paar zachte pantoffels.

Een schortje met bonte bloemen.

Een kop-en-schotel met een randje van goud.

Een grote bloemenvaas.”

„Och, wat veel! Krijgt moes ál die dingen vader?”

„Zal moes even blij zijn,” bromt Rob.

„Misschien kopen we alles,” fluistert vader geheimzinnig, „als moes héél erg zoet is!”

„Dat is moes natúúrlijk,” zegt Ineke.

Opeens wordt ze stil. Ze heeft iets bedacht. Iets héél moois! Zó mooi, dat ze er een kleur van krijgt. Ze kijkt in de verte; 't lijkt wel, dat ze vader en Rob helemaal vergeten is.

„Kijk háár!” bromt Rob.

„Ik weet nog wel iets,” zegt Ineke, „maar ik vertel het niet. En geen mens kan het raden!”

„Kan ik 't ook niet raden?” vraagt vader.

Even wacht Ineke. Ze kijkt haar vader onderzoekend aan.

Vaders zijn natuurlijk èrg knap. En èrg slim. 't Is niet gemakkelijk om voor vaders iets te verbergen, maar ze zegt:

„Nee vader, u raadt het nooit! Nooit! Nooit, nooit!”

„Hoor háár,” bromt Rob; „ik weet 't lekker al lang! Zal ik 't in uw oor fluisteren, vader?”

„Nee, nee!” roept Ineke. „Je laat 't, Rob!”

„Ja, ja!” roept vader. „Vertellen, Rob!”

En Rob fluistert in vaders oor: „Die meizen smoezen altijd met de handwerkjuf als er een jarig wordt. Dan mogen ze wat maken, dat is 't geheim.”

Ineke verstaat het woord voor woord. Want jongens kunnen immers niet echt fluisteren?

Eerst was ze een beetje bang.

Nu niet meer! Die Rob! O, o, die Rob! Die domme Rob!

„Slaap uit! je weet er lekker niets van! Slaap uit, die Rob.”

Kijk eens, daar steekt ze ook haar rode tongetje nog uit tegen Rob. Dat wordt wel wat àl te erg. Rob probeert haar te schoppen, maar net bijtijds houdt vader zijn been vast met zijn sterke handen. Au, 't lijkt wel, of dat been in een schroef zit!

„Geen ruzie kinderen,” zegt vader streng. „Er is dus nòg een geheimpje; goed hoor! Als 't maar een mooi geheimpje is.”

„'t Is vreselijk prachtig mooi!” roept Ineke. En dan. . . dan zwijgen ze opeens alle drie. De voordeur ging. Er is iemand thuisgekomen! Die iemand is moes!

„Pst, pst, pas goed op alle geheimen hoor,” fluistert vader snel.

„Ja paps,” fluistert de tweeling, bijna onhoorbaar. En dan proberen ze te kijken, alsof er niets, helemaal niets aan de hand is. Vader kijkt omhoog naar de lucht en zegt: „Mooi blauw!” Want moes loopt regelrecht de tuin in. En moes is

natuurlijk èrg nieuwsgierig. Dat ben je altijd, als je gauw járig bent.

„Ik kom bij jullie zitten,” zegt moes vrolijk. „’t Is hier heel wat mooier, dan in die drukke straten. Oef, wat een mensen! Wat was het daar warm. Ik ben even doorgefietst naar tante Rietje en oom Kees.”

„Is de baby er?” roept Ineke.

Moes lacht een beetje.

„Nee, juffertje haastig; nòg niet. Misschien morgen. Oom Kees belt op, zodra het kindje er is.”

„O,” zegt Ineke teleurgesteld; „misschien? Waarom nou dat misschien er weer bij.”

„Omdat de mensen het nooit helemaal precies weten. Alleen de Here weet ’t precies, maar Hij zegt niet àlles tegen de mensen. ’t Moet een verrassing blijven.”

Nu trekt Ineke rimpels in haar voorhoofd. Wat vader daar zegt, is moeilijk hoor.

„Nou dan ga ik eerst maar wat spelen,” zegt ze. „Ga je mee, Rob?”

Natuurlijk gaat Rob mee; de tong en de trap zijn allang weer vergeten. Tweelingen blijven niet boos op elkaar. Ze lopen hard de tuin uit, het huis door. Want voor, op de straat, horen ze de buurkinderen spelen.

* *

*

Zondagmorgen; de morgen van een echte zondag, want de zon schijnt prachtig. En de hemel is al stralend blauw. Toch is het nog vroeg. ’t Is stil in de straat. De meeste mensen slapen nog. Ineke is al héél lang wakker. Ze zou graag opstaan, maar ze mag niet. Vader wil ook wel eens uitslapen. Daarom mogen de kinderen niet voor acht uur hun bed uitkomen. Zou

het haast acht uur zijn? Ineke gaat rechtop in haar bedje zitten. Ze wil luisteren, en tellen, als de klok beneden slaat. 't Duurt vandaag erg lang, eer de klok begint te slaan. Gelukkig heeft moes het gordijn opengeslagen. Kijk, daar vliegen vogels langs het raam. Die hebben hier in de buurt hun nest. O, kijk eens! Daar vliegt een vogel voorbij met een lange spriet in de snavel. De spriet is véél langer dan het vogellijfje. De spriet sliert achter hem aan. Dat is vast de vogelvader; hij wil nog wat aan het nestje bouwen.

„Enig!” fluistert Ineke in zichzelf. Ze kijkt en kijkt naar het raam. Zie eens, daar scheert weer een vogeltje langs; dit draagt iets diks en ronds in de snavel. Een tor? Of een spin? Zeker krijgen de kleintjes er allemaal een stukje van. Voor hun ontbijt. Om van te griezelen! Een stukje spin voor ontbijt! Ping-ping-ping. . . .

Dat is om te schrikken. Daar slaat zomaar ineens de pendule van de huiskamer. Haastig begint Ineke te tellen. Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven. Zeven uur pas? Dan moet ze nog een heel uur in bed blijven! Wat een lange, lange tijd! Was Rob nu maar wakker! Dan konden ze samen grapjes bedenken. Of een spelletje doen. „Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet.” Dat spelletje doen ze meestal, wanneer ze nog niet mogen opstaan.

Maar Rob is zo'n slaapkous. Rob is nooit vroeg wakker. Ineke moet heel alleen wakker blijven en opletten, of de klok soms acht uur slaat.

Waar blijven de vogels? Ze vliegen niet meer langs het raam. Zeker zitten ze nu samen te ontbijten. Toch blijft Ineke turen naar de heldere lucht achter het vensterglas. Héél helder is die lucht. Haar ogen worden er moe van. Weet je wat, ze gaat even weer liggen, ze doet de ogen dicht en probeert te dromen over de baby, die ze vinden wil en die Marliesje moet heten.

't Wordt net echt. Ze peest met haar autoped langs de straat. . . . ze tuurt en tuurt. . . . en dáár, achter. . . . nee niet weer bij een stoep. . . . achter een oude, dikke boom-van-heel-vroeger. . . . daar ligt een kindje. „Rob hou m'n step vast!” Zal ze? Zal ze de baby oprapen? Ze kijkt om zich heen. . . . niemand mag het zien. . . . O, 't is spannend! En dan, opeens! Oei, wat is dat? Slaat nú al de pendule zijn acht slagen?

Nee, 't is de pendule niet. 't Is. . . . 't is. . . . de telefoon. Oom Kees! Het kleine kindje! De telefoon roept maar steeds door. Eentonig en hard. Zouden vader en moeder hem niet horen?

Almaar roept de telefoon. Is er nu niemand die luisteren wil? „Ja, ikke,” fluistert Ineke. „Ik kom, hoor!”

Ze wipt uit haar bed, ze glipt de deur uit, als een muisje zo snel. Naar benee? Naar die roepende telefoon? Nee, ze bedenkt zich. Op het portaal hoort ze opeens, dat de telefoon bóós roept. Nee hoor, Ineke gaat niet naar hem toe. Ze valt de slaapkamer van vader en moeder binnen. Zie je wel? Die slapen nog! Net als Rob, maar nu móeten, móeten ze heel vlug wakker worden.

Ineke loopt naar vaders ledikant.

„Vader! Paps!”

Geen antwoord, vader slaapt rustig door. Kijk eens, zijn ene oor komt boven het laken uit. Dat oor slaapt ook nog, 't kan niet eens horen! Maar Ineke pakt het stevig beet. Ze trekt eraan. Ze zal dat slaap-oor wel eens even wakker maken. Lukt 't? O, 't is om te lachen! Vader schudt verwoed zijn hoofd en slaat naar dat oor.

„Weg, vlieg!” broemt hij slaperig. „Wil je weg wezen?”

Opeens gilt Ineke het uit van het lachen. Meteen is vader klaar wakker.

„Hè? Wat is dat, jongedame? Gauw weer in je bed!”

Maar Ineke roept: „Vlug vader, vlug! Telefoon! 't Kindje van tante Rietje is er!”

„Aan de telefoon zeker!” roept vader. Maar tegelijk holt hij de kamer uit, de trap af, zo maar in zijn pyjama; zo maar op zijn blote voeten. Ineke holt achter hem aan. Ook in haar pyjama, ook op blote voeten.

„Wacht eens even!”

Wie roept daar? O, moes is ook wakker geworden. Moes holt ook mee. In haar pyjama en op blote voeten. 't Lijkt wel een wedstrijd. Wie zal 't winnen? Natuurlijk wint vader 't. Hij neemt de hoorn van de haak. Eindelijk is de boze telefoon stil.

„Ben jij dat, Kees?” vraagt vader.

Nu wordt er aan de andere kant gepraat. Dat kan alleen vader verstaan. Wat duurt 't lang! Moes trappelt van ongeduld.

„Toe nou!” zegt moes.

„Gefeliciteerd, Kees,” roept vader. „Ik zal 't vertellen; ze

staan hier naast me, behalve Rob. Die slaapt door alles heen.”

„Wat is 't?” vraagt moes haastig.

„Een jongen; een flinke boy. Tante Rietje en oom Kees hebben vannacht een zoontje gekregen, Ineke. Hij ligt al netjes aangekleed in zijn wiegje.”

„Och, wat fijn! Een jongetje? Wat fijn! Hoe heet hij, vader?”

„Hij heet Jan Piet, naar zijn beide grootvaders.”

„Jan Piet? Enig, hè moes?”

„Nu gaan wij feest vieren,” roept vader jolig. „Voor deze keer ga ik thee zetten en beschuiten klaarmaken. Moes en Ineke, vlug naar boven. Wie zoet is, krijgt straks een kopje thee met een beschuit.”

Vlug lopen moes en Ineke de trap weer op. Omdat 't nu zo heel gezellig is, kruipt Ineke bij moes in bed. En kijk eens, daar stapt ook Rob binnen. Hij wrijft nog in zijn ogen, want de slaap wil niet weg.

„Wat maken jullie een lawaai,” bromt hij.

Moes wil hem van het baby'tje vertellen, maar Ineke is haar voor. „Er is een baby en 't is een jongen en hij heet Jan Piet!” roept ze.

„Zie je wel,” bromt Rob, „hadden we nou maar een autootje gekocht!” En dan. . . dan stapt hij kalm in vaders bed en wil opnieuw gaan slapen. Gelukkig komt vader eraan met het grote blad, daarop staan vier koppen thee en er naast liggen vier gesmeerde beschuiten. Vader stapt bij Rob in bed. En dan zitten ze met hun vieren gezellig te smullen. 't Is feest voor tante Rietje's baby'tje.

* *

*

Al weer is 't maandag. Vader is een uur geleden uit huis gegaan. Nu laat moes de kinderen uit.

„Wanneer gaan we naar de baby?” vraagt Ineke.

„Woensdagmiddag, dan is 't kindje groot genoeg om bezoek te hebben. Nu vlug naar school! Dáág!”

Daar stappen ze heen, vlug als de wind. Ze komen nog wel bijtijds op school. Moes sluit de deur en gaat vlug haar werk doen. Want straks wil ze naar het baby'tje van tante Rietje gaan kijken. Och, het is zo'n klein, lief baby'tje!

Moes wast de ontbijtbordjes af.

De kinderen stappen op het voetpad.

Rob stept voor; Ineke stept vlak achter hem.

Rob stept aldoor sneller; de wind suist om zijn oren. Ineke houdt in; Ineke gaat aldoor langzamer. Waarom doet ze dat? En . . . 't is al zo láát!

O! en kijk nu eens! Ineke kijkt links, Ineke tuurt rechts! Ineke houdt bijna stil en gluurt een smalle zijstraat in. Zoekt ze iets? Heeft ze haar zakdoek verloren? Of een leesboekje? Nu gaat ze weer verder. 't Ligt er zeker niet. Ze komt bij een grote winkel. Boter, kaas, eieren, en nog meer dingen. Door het heldere winkelraam is dat te zien. Massa's kazen liggen er; grote en kleine; hele en halve.

Ineke stept niet meer. Ineke kijkt en kijkt. . . . Is ze zó dol op kaas?

Neen, maar vóór de winkel, zomaar op het voetpad, staat een lichtgrijze kinderwagen. In de wagen ligt een baby; o, een schattige baby. Hij zwaait met zijn kleine knuistjes. Hij trapt met zijn kleine voetjes. Eén sokje heeft hij al uitgetrapt. En . . . hij lacht tegen Ineke. Ja, heus, hij lacht met zijn mooie, blauwe schitteroogjes!

Ineke's ogen schitteren ook. Ze denkt aan iets. Vliegensvlug maakt ze een plannetje. De school is ze helemaal vergeten. Dat ze te laat zal komen. . . . ze denkt er niet aan. Ze denkt aan haar grote geheim, dat niemand weten mag. 't Kindje

staat zomaar op de straat. Zonder moeder. Zou . . . zou 't soms van niemand zijn?

Zou 't een kindje zijn, dat je vinden . . . dat je meenemen mag? O, Ineke's hart klopt en bonst ervan. Zou ze? Zou ze? Een kindje, dat je vindt mag je meenemen. Vader en moeder zeggen 't. De krant zegt 't ook. De politie vindt 't bijna altijd goed.

Zou ze? Zou ze? 't Allermooiste cadeau voor moeders verjaardag? Ineke krijgt er een kleur van. Haar ogen schitteren. Haar handen grijpen het stuur van de kinderwagen. De step rolt op het voetpad. Zal ze 't wagen?

Ze duwt de wagen voort, een heel klein eindje. Nu lacht 't kindje nog méér.

't Gaat! Ja, 't gaat!

„Wou je een eindje met de wagen rijden?” vraagt opeens een stem vlak achter haar. Vreselijk, wat een schrik! Ineke knikt.

Ineke stottert: „Ja . . . mevrouw!”

„Je kunt beter naar school gaan, liefje,” gaat de stem verder. „'t Is al laat. Kom, geef mij de wagen maar weer.”

De mevrouw legt haar boodschappentas in de wagen.

„Dag liefje,” zegt ze. En dan stapt ze weg, achter de mooie, lichtgrijze kinderwagen.

Ineke neemt haar step weer op. Waar is Rob gebleven? Rob is nergens meer te zien. Hoor eens! Een kerkklok slaat negen. Ineke stept vreselijk vlug. De mensen op straat zien haar lachend na. „Kijk dat kind!” zeggen ze. „Zeker bang, dat ze te laat op school komt!”

Ja, Ineke komt te laat op school. Gelukkig krijgt ze geen straf. Want het is de allereerste keer, dat ze te laat komt. En de juf van de eerste klas is echt een lieve juf.

Rob kijkt wel, maar hij zegt niets. En dat is echt aardig van Rob.

Om twaalf uur stappen ze samen als goede vrienden naar huis. Rob voorop; Ineke achter hem. Ze hoeven nu niet vlug te stappen. Ineke kijkt met gemak naar links en naar rechts. Maar och, het is zo druk op de straat. Mensen op hun benen, mensen op fietsen, mensen op brommers, mensen in auto's. Overal, overal mensen die haast hebben om thuis te komen. Neen, nu hoeft Ineke niet naar kleine, verloren kindertjes te zoeken. Als er ergens zo'n baby lag. . . . dan had een ander hem zeker al lang opgeraapt, eer Ineke erbij was met haar step.

„Een andere keer,” zegt Ineke tegen zichzelf.

„Nog vijf dagen,” zegt Ineke ook tegen zichzelf. „Dan is moes jarig; dan. . . . dan. . . .”

Vlug haalt ze haar broertje in, en heel gauw zijn ze nu bij moeder thuis.

„Zijn jullie daar?” vraagt moes, „dat is fijn. Ga vlug je handen wassen en kom aan tafel. Vader is er ook al en het eten is klaar.”

Ha! Dat zal smullen worden!

* *
*

Om halftwee stappen de kinderen weer van huis naar school. En om vier uur stappen ze van school naar huis. Dan is de maandag al weer bijna om. Na de maandag komt de dinsdag. En ook de dinsdag gaat voorbij. Het geheimpje zit nog steeds in Ineke's hart. Als een vogel in een kooitje. Het kan er niet uit komen. Ineke kijkt naar links en naar rechts. Ze vindt niets. De straten zijn altijd veel te druk. „Nog vier dagen,” zegt Ineke tegen zichzelf. „Dan is moes jarig. . . .”
„Dan is moes jarig,” „dan is moes jarig,” herhaalt ze voort-

durend in zichzelf. En tòch kijkt ze uit. tòch loert ze links en rechts, al wéét ze héél zeker, dat. . . .

Och, hoe moet dat nu met 't prachtige geheim voor moes! Nog vier dagen! Nog vier dagen! O, vier dagen is een héle tijd! In vier dagen kan er wonder-wat gebeuren. Ook. . . . ook. . . . Ineke loert en loert in alle verborgen plaatsjes. „'t Kan bèst, 't kan bèst,” klopt haar hartje.

Op de dinsdag volgt de woensdag.

En die woensdag wordt een feest. Nee, maar, een dùbbel feest wordt die woensdag!

Niet in school, hoor! In school gaat alles zijn gewone gang. Zelfs is 't er een beetje saaier dan anders. Want de gymnastiekjuffrouw is ziek en nu hebben ze geen gym. Ze zouden net een volksdansje leren, dat van Drikus-man. Juf heeft het al eens voorgezongen. Dat ging nu niet door.

Jammer!

Maar. . . . de middag! Die maakt alles goed! Feest, feest, en nog eens feest.

Moes zegt: „Tweeling, gaan jullie mee naar tante Rietje? Vandaag mag je de baby zien.”

„Ja moes! Jaaaa! Gaan we nu dadelijk, moes?”

Och, die moes! Dat is zo'n precieze!

„Zijn je handen wel schoon? Ga ze eerst nog maar eens flink wassen. En Ineke, jou zal ik 't haar wat opkammen; je lijkt wel een ragebol.”

„Hè, moes, waarom nou! Laten we gaan, moes! We zijn schoon genoeg, hè Rob?”

„Vanzelf,” zegt Rob. Maar tegelijk verstoep hij zijn rechterhand diep in zijn broekzak. Daar zitten van die rare, zwarte plekjes op. Knikkerplekjes.

„Een baby is een kleine prins,” zegt moes. „Wie bij zo'n prinsje op bezoek wil gaan, moet er netjes uitzien, schone

handen, nette haren. En niet schreeuwen, of zo. Ziezo, je haar is gekamd. Nu vlug de knikkerplekjes wegwassen."

Daar gaan ze de deur uit. Ze kijken niet naar de mooie winkels. Ze hebben geen tijd voor de prachtige bloemen in het park. Ze willen gauw bij tante Rietje zijn. Op 't laatst trekt Ineke haar moeder mee. Ze verlangt zo naar de baby.

* *
*

Daar is de straat; de Meikersstraat.

Daar is het nummer; nummer 54.

Daar is oom Kees! Enig, oom Kees is thuis!

„Kom erin, kom binnen!” roept oom Kees vrolijk.

En dáár . . . dáár . . . is de baby!!

Oom Kees legt de vinger op de mond. Sst, sst, op je tenen, en zwijgen. Hij slaapt; tante Rietje slaapt ook.

Op het puntje van de tenen sluipen allen naar het wiegje. Daar ligt de kleine baas, de kleine Jan Piet. Ja, hij is een echt prinsje, hoor!

„Och, wat klein,” fluistert Ineke; „wat vreselijk klein.”

Oom Kees doet het lakentje iets op zij.

Wat een klein hoofdje! Wat een kleine, fijne handjes! En die haartjes! Die zij-zachte haartjes!

Voorzichtig dekt oom Kees hem weer toe. Hij doet het wieg-gordijntje dicht. Slaap maar rustig, kleine schat! We komen nog wel eens terug; dan mogen we je weer bewonderen.

Ze sluipen de kamer uit. Natuurlijk doet oom Kees weer erg mal. 't Is moeilijk, om niet hardop te lachen. Maar ze blijven toch stil en tante Rietje wordt niet wakker.

In de huiskamer mogen ze gerust lachen en praten. Oom Kees schenkt voor allemaal thee in; hij kan 't verbazend goed. Hij knoeit helemaal niet.

Ze krijgen ook een taartje. Daarna een grote bonbon. En dan stappen ze weer met moes naar huis.

„Ik wou, dat wij ook een baby hadden,” zegt Ineke. „U ook, moes? Wou u ook wel een baby hebben?”

„Ja zeker,” zegt moes; „Als de Here ons een baby gaf, dan zou ik er erg blij mee zijn!”

„Kreeg u er maar een voor uw verjaardag, hè?”

Meteen krijgt Ineke een erge kleur. Daar had ze bijna haar geheim . . . haar mooie geheim . . . Maar moes heeft niets gemerkt. Rob ook niet.

„Gekkerd,” bromt Rob.

En moes lacht erom.

„Dat zou een beetje vlug zijn,” zegt moes. „We konden de wieg en alle kleertjes vast niet klaarkrijgen voor zondag. Ik moet ook nog cake bakken, moet je denken.”

„Nou ja . . . ” zegt Ineke, „ik zou u toch helpen, moes.”
„Je bent een lieve meid,” zegt moes; „maar zondag zijn we
vast nog met ons viertjes, hoor.”
Ineke praat er niet meer over.
Ze kijkt links.
Ze kijkt rechts.
Dat is eigenlijk dom van haar.
Want moes is er zelf bij, vanmiddag.
En toch kan Ineke het kijken niet laten.

* *
*

Thuis zit vader al op hen te wachten.
Vader is expres vroeg thuisgekomen, voor je weet wel, voor
die andere geheimen.
Nu begint het tweede feest; boodschappen doen met vader.
O, je weet niet, hoe leuk dat is!
Ze sluipen weg, als moes even in de keuken is. Heel zacht
trekt vader de voordeur achter hen dicht. Wat zal moes straks
wel denken, wanneer ze de lege kamer ziet!
„Heeft u het verlanglijstje?” vraagt Rob.
„Stil toch jô,” roept Ineke, „’t is immers een geheim! Weet je
dat niet, domoor?”
„Jij bent zelf een domoor!” schreeuwt Rob. „Jij wil . . .
jij wil . . . zal ik eens zeggen, wat jij wil?”
Er brandt een klein, boos lichtje in Robs ogen; als dat lichtje
brandt, komt er ruzie. Vader ziet het nog juist bijtijds.
„Zwijg, Rob!” zegt vader streng. „Ik wil ’t niet weten. Ineke
mag best een geheimpje hebben. Ziezo, en nu stappen we op;
we hebben veel te doen, tweeling.”
De boze lichtjes doven uit. ’t Wordt weer echt feest. Want

denk eens aan, moes krijgt alle vier cadeautjes die er op het verlanglijstje staan.

Eerst stappen ze een schoenwinkel binnen. Daar kopen ze heel zachte, vuurrode pantoffels, met een grote, glanzende witte dot erop. Moes zal ze zéker prachtig vinden.

„Jij mag ze dragen, Ineke,” zegt vader, en dat is natuurlijk iets, om trots op te wezen. Als een pauw stapt Ineke over straat, het pakje in haar arm geklemd.

Nu komt het schortje aan de beurt. De winkeljuf laat wel twintig schortjes zien en ze kopen er een dat ze alle drie mooi vinden. Het is zwart met een massa bonte boeketjes. Nu mag Rob het pakje dragen.

Daarna: de vaas.

Die is van gewoon glas en omdat hij zo breekbaar is, draagt vader hem zelf.

Tot slot wordt er nog een prachtig theekopje uitgezocht. Niet alleen met een goud randje, maar ook met gouden bloemenkransjes. Omdat het kopje zo erg mooi is, pakt de juf het in roze vloei en legt het dan voorzichtig in een doosje. Ineke hoopt, dat zij zondag het doosje en het vloei mag hebben. Ze wil de kleertjes van haar kleinste popje erin leggen.

Vader wil ook beslist het kopje dragen.

En gaan ze dan naar huis met al hun schatten?

O nee, vader maakt nog veel méér feest!

* *

*

Ze komen voorbij een grote ijs-salon. Die is helemaal wit van binnen. De tafeltjes, de stoelen, de vloer en de wanden. 't Moet verbeelden, dat 't sneeuw en ijs is. En op iedere tafel zit een grappig, wit ijsbeertje. Dat houdt een kaartje in zijn bek en daarop staat, wat je hier kunt kopen.

„Hedenmiddag kinder-ijs met verrassing,” leest vader hardop. „Zullen we dat maar doen, tweeling?”

De tweeling knikt zwijgend, want ze zijn diep onder de indruk van het witte winkelhuis; zelfs Ineke durft hier haast niet praten.

Er komt een grote jongen aan in een wit pak.

„U blijft, meneer?” vraagt hij beleefd.

„Eén koffie en twee kinder-ijs,” zegt vader.

Een ogenblik later is de witte jongen al terug. Hij zet het ijs voor de tweeling op de tafel. Het ijs is wit en rose en bruin en op het witte ijs ligt een grote, rode kers.

Maar wat heeft de jongen aan zijn arm gebonden?

Rob en Ineke houden hun adem in. Twee grote, langwerpige ballonnen zweven achter hem. Zouden die . . . misschien... voor hèn zijn?

Ja hoor, de jongen bindt ze losjes aan hun stoelen vast en knipoogt tegen de tweeling. „Dank u wel,” zegt Ineke beleefd. ’t Lijkt wel, of ze jarig zijn vandaag! Daarna smullen ze met kleine hapjes van het ijskoude ijs en eindelijk is het op en komt er aan het boodschappenfeest een einde.

Aan vaders arm stappen ze huistoe. Nu zweven de ballonnen achter hèn aan. Een prachtig gezicht!

„Pas goed op, vader,” zegt Ineke, „moes is natuurlijk vreselijk nieuwsgierig. U moet de cadeautjes verstoppen, hoor.”

„Ik sluit ze in mijn schrijftafel,” zegt vader, „de sleutel steek ik in mijn zak, dan kan moes er lekker niet bijkomen.”

„En vertelt u ook niets? Ook niet, als wij naar bed zijn?”

„Dan ook niet,” belooft vader. „De hand erop.”

Dat gebeurt midden op het voetpad.

En dan zijn Rob en Ineke helemaal gerustgesteld.

’s Avonds in bed gaat ’t net als altijd. Rob slaapt direct. En Ineke moet denken. Aan het ijsje en aan de ballonnen. Die

zijn vastgebonden aan hun ledikantjes; ze drukken hun neuzen tegen het plafond. Ook aan tante Rietje's baby denkt Ineke, aan dat lieve, fijne prinsenkindje. En dan . . . dan denkt ze ook aan haar eigen geheimpje. Dat geheimpje, waarvan niemand, niemand iets weet. Zou 't nog klaar kunnen komen? Ineke trekt rimpels in haar voorhoofdje. 't Wordt moeilijk. Moes is al zo gáuw járig! Nog drie daagjes! Ze zal héél, héél goed haar best moeten doen.

* *
*

Nu is het al zaterdagmiddag geworden. Morgen is het feest. Morgen is moes jarig.

Vandaag heeft moes het druk. Ze maakt het eten voor de zondag klaar. En dan wil ze ook nog een grote cake bakken. Dat is een moeilijk werk. Moes moet erbij wegen en rekenen. Want als ze het niet heel precies doet, wordt de cake niet goed. Moes wil rust om zich heen hebben.

Weet je wat, de tweeling moet maar eens in het plantsoen gaan spelen. Daar is het veilig en er spelen veel andere kinderen.

„Rob en Ineke, neem je knikkerzak, en ga in het plantsoen spelen.”

„Waarom, moes? Hè, moes! 't Is nu net zo leuk in de keuken!”

„Omdat ik geen cake kan bakken met jullie om me heen. Hier heb je ieder een handvol rozijntjes. En nu . . . m'n deur uit! Wil je wèg wezen?”

Lachend holt de tweeling het huis uit.

Het plantsoen is dichtbij, het is een echte kinderspeelplaats. Er zijn smalle kronkelpaden, er is veel gras met bonte bloemperken. Er is ook een vijver, waarin twee glanzende witte

zwanen rondzwemmen. Die zwanen houden hun kop heel hoog en trots. Net of ze zeggen willen: zie je wel, hoe mooi we zijn?

Rondom de vijver loopt een paadje. En op dat paadje staan banken. Daarop kunnen de wandelaars gaan zitten om de zwanen te bewonderen. Soms komen de zwanen heel dicht bij de kant. Zeker hopen ze, dat de mensen brokjes brood in het water zullen gooien. Zwanen lusten erg graag brood met vijverwater.

Als Rob en Ineke het plantsoen komen binnenhollen, zijn alle banken rondom de vijver bezet.

Op één bank zit een hele rij oude meneertjes; die roken hun pijpje en koesteren zich in de zon en babbelen wat met elkaar.

Op een andere bank zitten een heer en een dame met een grote hond tussen zich in. De hand van de meneer klemt stevig om de halsband van de hond. De hond rukt en rukt met rollende ogen en een open bek. „Baas! Baas! Ik moet los! Ik moet achter die malle, verwaande zwanebeesten aan! Ik moet los! Laat me los, baas!”

Maar hij komt niet los, neen hoor! Dat mag niet van de politie. Honden mogen niet achter de plantsoen-zwanen jagen.

Toch lopen Rob en Ineke met een grote boog om de hond heen. Hij doet zo èrg wild en gevaarlijk. Heel anders dan Flossie van de bureu.

Op de derde bank zitten grote jongens hun lessen te leren. Die jongens moet je met rust laten. Dat weten Rob en Ineke al lang. Ze kunnen vreselijk kwaad worden.

En eindelijk, op de vierde bank, past een meisje met een witte schort voor op een hele massa kinderen. Eén, twee, drie, vier, vijf! Vijf zijn het er, jongens en meisjes. En dan staat er ook

nog een wagen op het pad. Daarin ligt zeker het allerkleinste kind. Misschien wel een baby. Zoals van tante Rietje.

Opeens staat Ineke stil, midden op het pad. Ze kijkt en kijkt! ze krijgt een vuurrode kleur. Ze denkt. . . . o, ze denkt aan haar geheim! Morgen is moes jarig! Morgen al! Zou ze. . . . zou ze nu toch nog dat heel mooie cadeautje aan moes kunnen geven?

* *

*

„Kom hier Rob,” zegt Ineke. „We gaan hier zitten op het gras. Hier, vlak bij de bank.”

Rob doet wat Ineke zegt. Want juist komen de zwanen aangezwommen. Die wil hij wel eens van dichtbij zien.

De zwanen zwemmen regelrecht naar de bank, waar het meisje met al de kinderen zit. En kijk eens, die hebben brokjes brood bij zich. Een grote zak vol. Ze gooien een paar stukjes in het water; de zwanen buigen hun trotse nek en slobberen het natte brood naar binnen.

„Je kunt ze meelokken!” roept een van de jongens. „Geef mij de zak maar, ik lok ze mee naar 't andere eind van de vijver. Tot voorbij dat bos rododendrons!”

„Nee,” zegt het meisje, „ik hou de zak vast. Kom maar mee.” Ze kijkt naar de kinderwagen. Die staat daar heel rustig en veilig. „Jij mag erop passen!” roept ze tegen Ineke. Dan loopt ze weg, voetje voor voetje langs de vijver. Alle vijf de kinderen lopen met haar mee. En in het water zwemmen de zwanen mee. Er valt een brokje brood in het water, nog een, nog een, en nog een. De zwanen krijgen een feestmaal; de kinderen lachen en stoeien; het grote meisje strooit maar brood. Steeds verder gaan ze weg. Bijna zijn ze bij het rododendronbos met zijn dichte, donkere bladeren. Ineke kijkt en kijkt ernaar! Ze heeft vuurrode wangen, haar ogen blinken. Want

binnen in haar hartje spartelt het geheim, als een vogeltje, dat nu eindelijk uit de kooi mag. Het geheim! O, het geheim! Morgen is moes jarig! Morgen al!

Haar ogen volgen het meisje en de kinderen. Die gaan steeds verder. Nu zijn ze bij het bosje, nu zijn ze er voorbij. Ze zijn weg. Helemaal weg. De zwanen zijn ook weg. Er is niets anders meer over dan de baby. Die baby ligt daar heel alleen in het wijde plantsoen. Net zo alleen als de baby van de postbode.

Met een ruk staat Ineke op. Rob schrikt ervan.

„Kom mee, Rob.” Hu, wat klinkt dat fèl!

Haastig loopt ze naar de kinderwagen, pakt het stuur beet en begint te rijden.

„Kom mee, Rob,” zegt ze; al weer zo fel.

„Gekkerd,” zegt Rob. „Dat kind is niet eens van jou. Wat doe je eraan te zitten? Als ze 't merken . . . Nou!”

„Hou je mond, ik heb 't gevonden. Net als de postbode. Ik geef 't aan moes. Morgen, als moes jarig is. Dat mag van de politie. Weet je dat niet, Rob?”

Wat zijn er opeens veel gedachten in Robs hoofdje. Ze zwermen er doorheen als een bijenzwerm. Hij vergeet te praten. Hij vergeet ook, dat hij eigenlijk weer „gekkerd” tegen Ineke had willen zeggen. Hij stapt naast Ineke voort. Langs de ene bank, langs de andere bank, en langs de oude heertjes. Ineke loopt steeds sneller. Hij kan haar haast niet bijhouden. Een paar maal ziet Rob achterom. Het meisje en de vijf kinderen zijn nog niet te zien. De zwanen ook niet. 't Lijkt erop, dat ze helemaal weg zijn, dat ze nooit terug zullen komen. Zouden ze echt de baby vergeten hebben?

En dan zijn ze, zomaar, opeens het plantsoen uit. Al kwam die juf met haar witte schort nu terug bij de bank . . . al kwam die hele sleep kinderen terug. . . . dan nog zouden ze

ric
-mindschaft

Ineke niet zien met de kinderwagen. Ze hoeft gelukkig niet de straat oversteken, ze kunnen op het voetpad blijven. Zijn dat geváárlijke mensen, die ginds aan komen wandelen? Zullen ze iets zeggen, tegen haar? Zullen ze iets vragen? „Meisje, hoe kom jij aan die kinderwagen?”

Ineke's hartje bonst zo bang als het hartje van een opgejaagd konijntje. Ze komen dichterbij en dichterbij. . . . die wandelende mensen. Ze zien haar. . . . ze zeggen iets tegen elkaar. O, o, wat zal er gebeuren? Rob merkt niets, maar Rob is een domme jongen!

Gelukkig. . . . 't gaat goed. De wandelaars lopen heel gewoon voorbij. Ze lachen tegen Ineke; ze vinden het zo'n leuk gezicht, dat kleine meisje met die rode kleur achter die grote kinderwagen. Natuurlijk denken ze, dat er een broertje of zusje in de wagen ligt. „Nou ja, 't is toch ook een broertje of zusje van me!” zegt Ineke tegen zichzelf. „Ik mag er vast nog wel eens vaker mee rijden van moes.”

Moes!!

Opeens krijgt Ineke wéér een schrik. Want. . . . moes is morgen pas jarig! Morgen mag moes de baby eerst hebben! En tussen nú en morgen ligt een lange, lange tijd! Wacht! Het schuurtje!

„Rob! Loop hard! Zet 't schuurtje open! Ik rij de baby erin!” Ineke zegt het zó wijs, dat Rob onmiddellijk gehoorzaamt. Hij holt en zet de schuurdeur wijd open. En dan is Ineke ook al bij hun huis aangekomen. Er is niemand te zien, rondom het huis. De burens aan de schuurkant zijn met vakantie gegaan, dat weet Ineke. Vader komt eerst veel later thuis. En moes. . . . hoor! moes zingt in de keuken het hoogste lied. Vlug nu! Vlug! Ga op zij Rob! Voorzichtig duwt Ineke de wagen het tussenpaadje op; dan glipt ze met de wagen het

schuurtje binnen. „Dicht, Rob! Dicht! Niet gooien, domoor! Zachtjes doen!”

De baby in de wagen slaapt als een marmotje. Die heeft van de hele verwisseling niets gemerkt.

* *
*

Niemand, neen, heel zeker niemand heeft het gezien. Voor alle veiligheid kijkt Ineke nog eens scherp om zich heen. Zou die postbode dat ook gedaan hebben. . . . toen hij de kleine vondeling zag liggen? Zou hij ook. . . . bang zijn geweest? Zij is bang. Ja. . . . bang!

„Er is niemand, nee, hè Rob?”

„Niemand — niks,” zegt Rob. „’t Is net zo okee als iets. Gaan we nou weer naar ’t plantsoen? Ik heb zin om te knikkeren; ik moet nog terugwinnen van laatst.”

„Vanzelf niet, jô,” zegt Ineke, „anders zien ze ons toch? We gaan in huis,” zegt Ineke, „we moeten in huis blijven, anders zien ze ons.”

Wat vreemd. . . ., wat akelig vreemd, dat die angst in Ineke’s hartje gekomen is. Ze mag niet gezien worden. Ze dèrft niet gezien worden! Merkt Rob er iets van? Hij kijkt. . . . en kijkt naar Ineke!

„Gekkerd,” zegt hij binnen in zijn mond.

Maar hij gaat gelukkig toch met Ineke het huis binnen. In huis is het veilig. Ineke voelt zich weer flink. Ze heeft eindelijk toch het mooie verjaars-cadeau voor moes gevonden! Net op het nippertje! ’t Staat veilig in de kleine schuur. ’t Slaapt heel rustig. Slaap maar voort, kleine baby! Je zult wel merken, hoe lief we voor je zullen zijn. Morgen. . . . als moes jarig is. . . . dan mag je eruit, hoor! Dan mag je van ons zijn! Dan leggen we jou in onze wieg.

Morgen zal alles blijheid zijn en feest. Morgen klopt er geen bang hazehartje meer. 't Mag immers van de politie? Vader heeft het zelf voorgelezen uit de krant.

„Ik ga naar moes,” zegt Rob. Roef! Weg is hij.

„Rob, je denkt eraan!” roept Ineke hem fel achterna.

„Tuurlijk, jô,” bromt Rob.

Met langzame benen slentert Ineke achter hem aan. Na elkaar stappen ze de keukendeur binnen. Gezellig is het daar! En wat ruikt 't lekker!

Moes houdt op met zingen en ziet haar tweeling aan. Zijn ze daar nú al weer? Jammer, 't ging juist zo vlot met bakken. En ze is nog lang niet klaar met haar keukenwerk.

„Ben je nu al weer terug?” vraagt moes. „Wat gáuw!”

„Ja moes,” klinkt het uit twee monden tegelijk.

Nu ziet moes haar tweeling wat meer oplettend aan. Er is iets vreemds. Er klopt iets niet. Rob en Ineke zijn erg vroeg thuis. En. . . . ze zijn onnatuurlijk zoet en stil. Zie toch eens! Rob steunt met zijn ellebogen op de keukentafel; hij kijkt zo ernstig alsof hij kook-examen moet doen. Ineke zit op een kruk en kijkt ook al zo aandachtig naar de dingen op de tafel. Wat hebben die kinderen! Ze lijken wel geslagen hondjes. Moes wordt er echt nieuwsgierig naar.

„Is er wat?” vraagt ze. „Heb je soms al je knikkers verloren?” Precies tegelijk gaan twee knikkerzakken omhoog!

„We hebben niet geknikkerd, we hebben ze nog allemaal.”

„Gelukkig,” zegt moe, terwijl ze de pudding voor morgen in de vorm giet.

Even later vraagt ze:

„Heb je dan ruzie gehad? Scheuren in je broek en in je rokje? Met de voeten in 't water gezeten?”

„Nee moes, er waren haast geen kinderen en we hebben ook droge voeten. Kijk maar, moes.”

„Nou, dan weet ik 't ook niet meer.”

Opeens begint Ineke te vertellen. „Er was een bank, en daar zat een heel grote, kwaje hond op. Hij wou los, maar zijn baas hield hem goed vast, hè Rob?”

Rob knikt.

„Zwanen waren er ook. Ze kregen brood van de kinderen, die daar zaten. Zwanen kauwen niet, hè moes? Ze slikken 't zomaar door.”

„Zwanen hebben geen tanden,” vertelt moes. „Maar met hun harde snavel maken ze de brokken tòch wel stuk. Waren er veel kinderen, die de zwanen voerden?”

„Vijf, moes,” zegt Rob, „en een juf met een witte schort voor, en ook een baby.”

O, wat een schrik krijgt daar die Ineke! Zo'n domme, domme Rob! Weet hij niet, dat hij vlak, vlak bij het geheim is? 't Geheim, dat nu slaapt in 't schuurtje! O, nog een páár woordjes. . . . en dan. . . .

„En moes,” babbelt Ineke heel rap, „er was een bank, daar zaten wel tien oude mannetjes op! Wel twintig geloof ik!”

„Nietes,” bromt Rob. En moes lacht:

„Nou, nou, zoveel mannetjes op één bankje? Ik denk, dat je je verteld hebt, kind.”

„Omdat ze zo hard liep,” zegt Rob. „Omdat ze haast had.”

Ineke probeert hem met felle ogen aan te zien, maar Rob merkt het niet eens.

Moes is al weer met iets anders bezig.

„En toch hebben ze iets,” denkt moes, terwijl ze in de soepvoor-morgen roert.

„Heb je soms een standje van de politie gehad?” vraagt ze nog. „Heeft hij jullie namen misschien in het boekje geschreven?”

„Nee moes, er was niet eens een politie. In 't hele plantsoen niet, moes!”

„Gelukkig! Ga dan maar samen de tafel dekken. Als vader straks thuishomt, gaan we meteen eten.”

„Goed, moes.”

Weg is de tweeling. Heel rustig. Heel gehoorzaam. En heel erg lief. Net. . . . of 't niet echt is.

„Ik kom er wel achter,” denkt moes.

En dan gaat ze de boterhammen snijden.

* *

*

Heen en weer, heen en weer stapt de tweeling, van de muurkast naar de tafel. Eerst het tafelkleed met de bloemetjes-rand, dan de borden, messen, vorken, de grote broodschaal en de vier servetjes. De tafel wordt keurig gedekt en zonder een spoor van ruzie. Zo braaf en stil heeft de tweeling nog nooit de tafel gedekt. Er rinkelt niets. . . . Er valt niets. . . . Juist als ze klaar zijn, wordt de sleutel in de voordeur gestoken. Ha! Vader komt thuis! „Ooe-oe!” roept hij in de gang. „Tweeling, waar ben je! Kom eens gauw!”

„Nee moes! jij niet! Blijf zitten, waar je zit en verroer geen lid.” Meteen steekt hij zijn hoofd al om de hoek van de kamerdeur. „Psst! jongens! Is moes er niet? Echt niet?”

„Nee vader, echt niet, moes is in de keuken!”

Nu waagt vader zich helemaal in de kamer. In zijn hand houdt hij een grote bos bloemen. Roze en witte dalia's, met een paar takken fijn groen ertussen.

„O!” roept Ineke verrast, „is dat ook voor moes?”

„Op de markt gekocht,” fluistert vader, „voor in de nieuwe vaas. Niet verklappen hoor! Ineke, haal eens een kan uit de keuken. Daar kunnen ze eerst in. En morgenochtend in de

vaas. Waar berg ik ze nu zolang? In 't schuurtje? In de voorkamer? Zet ze maar in de voorkamer, Ineke. Daar mag moes de hele avond niet meer komen."

„Als u niet erg goed oppast, doet moes het toch," zegt Rob.
„O, ik pas wel goed op, reken maar! En nu stil, moes komt eraan."

Drie paar ogen zien moes onderzoekend aan. Zou ze iets gehoord of gezien hebben van dit nieuwe geheim?

Gelukkig, moes doet heel gewoon, moes heeft niets gemerkt van de bloemen. Een ogenblik later zitten ze alle vier achter hun boterhambordje. Rob naast vader. Ineke naast moeder. Zo is altijd hun plaats geweest.

„Ik ben nog even bij oom Kees geweest," vertelt vader; „ik heb gevraagd, of hij morgenavond komt verjaardag vieren, maar hij doet het niet. Hij wil op de baby passen, zegt hij." Nu weet moeder ook iets van oom Kees.

„Hij is een heel handige vader; hij kan de kleine jongen al wassen en verschonen. Een schone luier kan hij ook al aan doen."

„O, dat kon ik vroeger ook," zegt vader trots. „Als ik thuis was, moest ik Rob helpen en moes hielp Ineke."

„Is 't heus waar, vader? Had u dan ook een schort voor?"

„Neen hoor, ik kon 't wel zònder schort. Weet je, dat we wel eens deden, wie 't eerste klaar was, moes? Ik won 't altijd!"

„Dat denk je maar," lacht moeder.

Ineke en Rob kijken hun vader aan. Ze vinden hem verbazend knap. „Hè, ik wou, dat ik erbij was geweest," zucht Ineke.

„Wat zou ik lachen, jô!"

„Je wàs erbij, malle meid!"

O, ja, natuurlijk was ze erbij. Ze weet er alleen niets meer van. Ze was te klein, om iets te onthouden.

Nu vertelt vader weer over Jan Piet.

„Wat kan die kleine kerel huilen! Hij liep rood aan van kwaadheid. 't Krijste me in de oren en ik ben gauw weggelopen. Onderweg hoorde ik 't nog steeds. En wil je geloven, toen ik hier voor de deur stond, was 't, of er een echte baby huilde.”

„En ik dacht 't, toen ik in de keuken was,” zegt moes.

„'t Is zeker bij de achterburen, daar hangt ook een luiertas te drogen.”

Daar is weer die vreselijke schrik! Daar klopt weer Ineke's hazehartje met bonzende, bange slagen. De baby huilt! Vader en moeder hebben het allebei gehoord, maar ze weten niet... O, als de baby nog harder gaat huilen, nog harder dan Jan Piet! Baby's huilen, als ze honger hebben, als ze dorst hebben, als ze erg nat zijn. En er is niemand, die dit kindje helpt. Dit kindje staat alleen in een nare, kale schuur. De hele avond, de hele nacht. Hoeveel uren duurt het nog, eer het weer morgen is?

Ineke is zó in de war, dat zij ze niet eens kan tellen.

„Nog een boterham met muisjes, kind?” vraagt moes.

„Nee moes, liever niet.”

„Je hebt maar één sneetje gegeten!” roept moes verwonderd uit. „Kom, neem er nog een!”

„Nee moes, echt niet, ik heb geen trek!”

„Verjaardagsziekte,” plaagt vader. „Morgen heeft ze zo'n honger, dat ze de hele cake alleen verslindt.”

Ineke kan er niet eens om lachen. Cake? Neen, cake lust ze ook niet meer. En het feest van moes' verjaardag? Ze kan aan niets anders denken, dan aan het kindje in de schuur, dat huilt, omdat het slecht behandeld wordt.

„Zal ik eens zeggen, wat Ineke mankeert?” bromt Rob op eens. „Zal ik? Nou? Zal ik?”

O, Ineke. . . . als ze met Rob alleen was geweest, ze zou òp

hem vliegen, ze zou. . . . ze zou haar hand stijf op Robs mond drukken. Rob zou natuurlijk schoppen. . . . haar pijn doen met zijn jongensschoenen. . . . Maar zij zou toch wel maken, dat hij niets zei. . . . dat hij niets verklapte van het verschrikkelijke geheim.

Dat alles kan ze nú niet doen! Ze kan de plaaggeest alleen maar fel aankijken. Ze kan alleen maar in zichzelf zeggen: „Ik krijg je wel, wacht maar, naarling, ik krijg je wel!” „Zal ik?” zegt Rob en hij ziet van vader op moeder. Meteen gaat hij verder: „Er komt onweer en dan is Ineke altijd bang. Ze wil 't niet weten, maar 't is echt waar. Ze is bang, omdat er onweer komt.”

„'t Kan best,” zegt moeder, „'t is erg warm geweest vandaag.” Allen kijken naar de lucht. Werkelijk, die is niet meer zo blauw als straks. Er is een grauw waas voor gekomen. En ginder, laag boven de huizen, drijven donkere wolken. Dat kunnen best onweerswolken zijn. Zou Rob gelijk krijgen? Allen kijken even naar de bui, die nader drijft.

„We zullen eens horen, wat de radio vertelt,” zegt vader. „Luister, 't slaat juist zeven uur. Allemaal stil, nu komen de weerberichten.”

Even later klinkt de stem van de radio-meneer luid door de kamer. In spanning luisteren ze allen.

„. . . . wind uit zuidelijke richtingen; in de avond en nacht kans op onweer. Morgen overdag warm zomerweer met plaatselijk lichte regen.”

„Zie je wel,” broemt Rob voldaan. „'t Komt van 't onwéér.” „Plaatselijk. . . . wat is dat?” vraagt Ineke.

„Dat 't hier en daar kan regenen, maar niet overal.”

„Als 't hier maar mooi weer is, hè moes?”

„Och,” zegt moes, „ik ben toch evengoed jarig, hoor.”

De radiostem praat maar voort. Hij stoort zich niet aan 't gebabbel in de kamer.

„Hier is nog een SOS bericht,” gaat hij voort.

„Uitdoen?” vraagt vader, de hand al aan het toestel.

„Nee, even luisteren,” zegt moes. „Wat zou 't zijn?”

En de radio spreekt:

„Sedert vijf uur in de namiddag wordt er een baby vermist in een lichtgrijze kindervan. Men vreest voor diefstal. Het kind wordt verpleegd in het kindertehuis „De Kersebloesem”. Ieder, die inlichtingen kan verstrekken wordt verzocht, dit onmiddellijk te doen op het hoofdbureau van politie.

Vader zet de radio af. Zijn ogen kijken heel ernstig.

„Dat arme kind!” roept moes. „Wisten wij maar, waar 't te vinden is! 't Stumpertje!”

Rob zit met een vuurrood hoofd. Ineke barst in snikken uit. In de donkere wolken flitst het licht. Kort daarop rolt de donder over de stad.

„Zie je wel, dat Ineke bang is voor onweer?” denkt moes.

„Vreemd! Vroeger was ze niet zo bang!”

Maar . . . dat is toch àl te vreemd. Ineke houdt niet weer op met schreien. En zo erg is het onweer toch niet. Onlangs onweerde het veel erger, midden in de nacht. Toen heeft Ineke helemaal niet gehuild! Wat is er toch! Wat scheelt er toch aan!

Ineke ligt met haar hoofd op de tafel. Ze denkt aan de baby, aan het onweer, aan de politie, aan de gevangenis! Ze denkt aan alles tegelijk, ze denkt ook, dat ze nooit weer zal kunnen ophouden met huilen. Altijd tranen, dikke, dikke tranen!

„Ineke toch!” zegt moes zacht. 't Helpt geen zier.

„Ineke wees stil!” roept vader bars. 't Helpt evenmin.

Rob kijkt van vader naar moeder en dan weer naar Ineke. En dan neemt hij een besluit.

„'t Is van de baby,” zegt hij opeens. „Die staat bij ons in de schuur. Nou is ze bang voor de politie.”

Ziezo, dat heeft hij gezegd. Nu moet hij maar afwachten, wat ervan komt.

„Bij. . . . ons. . . .?” vraagt vader. „Wàt zeg je daar?”

„Bij. . . . ons. . . .?” vraagt ook moeder.

„Ineke!” roepen ze dan allebei tegelijk.

Nu beurt Ineke haar hoofd op. Haar gezichtje is rood en kletsnat van al de tranen.

„Voor moes' verjaardag,” fluistert ze. „Een geheimpje voor moes' verjaardag, maar. . . . óóó!”

Meteen begint ze opnieuw te schreien.

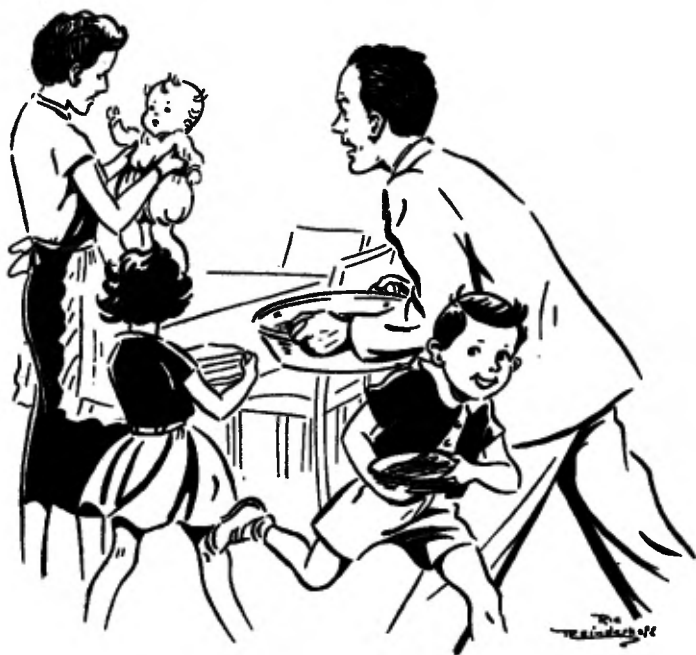
„Stil toch,” bromt Rob. „'t komt nou immers goed! Waarom deed je ook zo gek!”

Vader is de kamer al uitgesprongen.

Moes holt hem achterna.

't Licht weer. Ook dondert het weer tamelijk hard. Maar dat hindert nu helemaal niet meer. Met de baby komt het in orde. Als vader en moeder zich ermee bemoeien, dan komt 't vast en zeker in orde. Ineke huilt nog wel. En toch weet ze, dat alles nu goed komt. Ze hoort iets in de gang. Schuw kijkt ze naar de deur. Politie? Toch nog politie. . . . om haar te halen? Neen, gelukkig, 't is moes met de baby. Ze draagt het kindje in haar arm als een grote schat. Moes lacht. Daar is vader ook al met lachende ogen. Vader is niet meer boos. 't Is haast niet om te geloven.

„Hier heb ik de kleine pop,” zegt moes gezellig. „En nàt meneertje! Nàt! Ik ga dat arme, kletsnatte kind verdrogen, hoor. Ineke, loop! Onderin de linnenkast liggen nog oude luiers van jullie. Haal een stuk of drie. Vader, maak een bakje met lauw water klaar, dat kun je nog best. We gaan 't stum-pertje eens lekker wassen. Stil maar, hoor, liefje, we helpen je

wel. Rob, ruim jij vliegensvlug de tafel af, dan leg ik baby daarop.”

Dat is een drukte opeens. Rob rent met de bordjes naar de keuken, vader rent met waswater en Ineke holt met een armvol luiers de trap af. Ze merken er niets van, dat 't nog stevig onweert. En tranen? Neen hoor! 't Is veel te enig, dat zesamen die schattige baby gaan helpen. Wat een liefje is 't met haar dikke, rode wangetjes en ogen als kleine sterren. Nu het kindje geholpen wordt, huilt het niet meer. 't Lacht tegen moes, telkens weer! Die moes is een handige, hoor! In een oogwenk ligt het kindje weer schoon en tevreden op haar schoot. En vader is ook handig. Hij rolt de vuile luiers in een oude krant en dan gaat hij ook bij moes en de baby staan.

„Laat haar ook eens tegen mij lachen?” vraagt hij. „Ik heb haar waswater gehaald, ik verdien ook een bedankje.”

Ineke staat vlak tegen moes aangedrukt. Ze houdt geen oog van het kindje af. Zo goed als nu heeft ze het nog niet gezien. In de diepe kinderwagen wàs de baby haast niet te zien. En . . . Ineke moest toen zo haastig lopen! Omdat ze bang was! Ze steekt een vinger uit en het kleintje pakt die vinger stevig vast. Alsof ze hem nooit weer wil loslaten.

„Laat mij ook eens,” vraagt Rob. En met Robs vinger doet de baby net zo.

Moes kijkt en kijkt maar naar het kindje en drukt het opeens stijf tegen zich aan.

„Schattebout,” zegt ze, „lieve, kleine schattebout.”

„Tja,” zegt vader, „nu moet ik toch „De Kersebloesem” opbellen. 't Is haast jammer, hè? Maar die mensen zullen in grote ongerustheid zitten. Ze denken natuurlijk iets heel ergs. We moeten ze gauw geruststellen. De politie laten we er maar buiten, hè Ineke? Die heeft er niets mee te maken, want je bedoelde het goed, hè meid?”

„Bel maar vlug op,” zegt moes flink. „Maar wat is 't een liefje, hè? Ik zou haar best willen houden.”

Vader is de kamer al uit. Hij zoekt in het grote telefoonboek en heeft dan een lang gesprek met de moeder van het grote kinderhuis. De kamerdeur is open blijven staan. Moes en de kinderen kunnen horen, wat vader zegt.

„De verdwenen baby is bij ons,” zegt hij. „Hertenstraat 33. Mijn dochtertje wilde haar moeder met een baby verrassen. Morgen is mijn vrouw jarig, weet u. Ze had de wagen zolang in 't schuurtje gezet.”

O, o, wat is de huismoeder aan 't andere eind van de telefoonlijn blij! Ze heeft zoveel zorgen gehad om dat kindje. De eigen vader en moeder zijn op reis. Wat had ze moeten doen, als . . . als . . . O, ze griezelt er nog van!

„Ik kom zelf het kindje halen,” zegt ze. „Als ik weer thuis

ben, bel ik de politie wel op, en vertel, dat 't in orde is. Ik wil uw dochttertje wel eens zien, dat is vast een lieve meid. Over een goed half uur ben ik bij u, is dat goed?"

Vader vindt het best. Een goed half uur mogen ze de baby dus nog bij zich hebben. Moes loopt ermee in haar armen de kamer op en neer en geeft het allerlei lieve naampjes. „Niet huilen, niet huilen,” zegt moes, „straks krijg jij je flesje, hoor, dan heb je geen honger meer!”

Ineke mag het kindje ook even dragen. Neen maar, wat doet ze dat handig. „Net een klein moedertje,” zegt moes trots. Vader denkt er niet aan om nog een eindje te gaan fietsen, hoewel de bui al lang voorbij is. Zelfs Rob blijft in de kamer. Hij wil het kindje niet op z'n arm hebben, maar hij wil er wel naar kijken. De kinderen van de overkant roepen: „Rob! Rob en Ineke! Komen jullie buiten spelen?” De tweeling luistert er niet eens naar!

Wat is dat? Daar stopt een keurige auto voor het huis. Een dame in verpleegstersjurk, met een glanzend witte schort voor, stapt achter het stuur vandaan en sluit de auto af. Vlug doet vader de deur voor haar open.

„Ik ben zuster Jansen van „De Kersebloesem,” zegt de dame. „Wat fijn, dat de baby hier bij u is! U weet niet, hoe blij ik ben! We hebben zó in angst gezeten. En er kwam bij de politie maar geen enkel bericht binnen, waar we iets aan hadden! O, o, ik ril er nog van!”

Zuster Jansen groet moes, en dan ziet ze ook Ineke en Rob. „Ben jij het meisje, dat zoveel van baby's houdt?” vraagt ze. „Dan lijken we op elkaar, want ik vind ze ook zo lief. We hebben er wel twaalf in huis. Kom je eens naar ze kijken? En kijk eens, dit heb ik voor je meegebracht; dat is een cadeautje van kleine Lientje.”

En wat krijgt Ineke van zuster Jansen? Een grote plak

chocola! Dat is heel iets anders, dan een standje of straf van de politie!

„Dank u wel,” zegt Ineke zacht. Ze vindt, dat ze die chocola eigenlijk niet verdiend heeft. Ze weet heel goed, dat al die angst en onrust háár schuld is. Maar . . . die chocola zal toch wel erg lekker zijn! Kleine Lientje!

Nu weten ze meteen de naam van de baby. Lientje! Net een naam, die bij het kindje past.

„Zal ik het nu maar van u overnemen?” vraagt de zuster aan moes. Met een zucht geeft moes het kindje af, maar eerst drukt ze nog een kus op ieder wangetje. Wat is het toch een lief, klein ding.

„Maandag stuur ik een meisje om de kinderwagen te halen,” babbelt de zuster verder. „Nu gaan we samen in de auto, dan zijn we eerder thuis. Onze reiswieg staat op de achterbank, dat gaat zo makkelijk als iets. Zullen we dan nu maar gaan?” Natuurlijk lopen vader, moes, Ineke en Rob mee naar de auto. Ze willen wel eens zien, hoe het kindje in de aardige, kleine reiswieg wordt gelegd.

En dan . . . dan is 't zover.

De zuster wipt achter het stuur, trekt het portier dicht. . . . de auto gaat rijden. . . . de hoek om. . . . weg is de baby!

Moes legt zacht haar hand op Ineke's hoofdje.

„Vind je 't erg naar?” vraagt moes.

Ineke schudt dapper haar bolletje. Neen, erg naar vindt ze 't niet. Eigenlijk is ze blij van binnen, omdat die akelige bangheid weg is uit haar hart.

„Over een poosje mag je vast wel eens met tante Rietje's kindje rijden,” zegt moes nog.

„En ik mag naar „De Kersebloesem,” zegt Ineke. „En ik heb chocola; mag ik presenteren, moes?”

Dat is best, een stukje chocolade zal smaken.

„Ik wil ook nog wel een boterham moes, ik heb honger.”
„Ik heb ook honger,” bromt Rob, „ik wil er wel twee.”

„Dan beginnen we opnieuw,” lacht moes. „Maar . . . in de keuken en uit 't vuistje. Kom maar mee. Doe je ook mee, vader?”

„Kamperen in de keuken? Dolletjes!” roept vader met een hoge stem.

Daar gaan ze, lachend en stoeiend.

Maar moes denkt: „Ik ben moe; ik zal blij zijn, als onze ruimoerige tweeling rustig in bed ligt.”

* *
*

Eindelijk is het zover. De tweeling ligt in bed en 't is al laat in de avond geworden. Een tijd geleden is de zon ondergegaan, midden tussen wolken door. „Foei, wat zijn jullie grauw en donker en saai,” heeft de zon gezegd. „Zal ik je eens heel mooie kleuren geven, eer de wereld slapen gaat? Let op, ik zal je zó mooi maken, dat de mensen vergeten, dat je eigenlijk onweerswolken bent!”

Toen is de zon druk aan het werk gegaan met rode en gele en groene tinten en 't is zó prachtig geworden daar aan de verre hemel, dat de mensen de handen in elkaar sloegen en aan God dachten met een dankbaar hart.

Maar ook die kleuren zijn al weer verdwenen, de grote hemel-tent verdonkert langzamerhand. 't Is tijd voor de tweeling om te gaan slapen. Hun avondgebedje hebben ze al gezegd. Toch blijft moes nog rustig zitten op de rand van Ineke's bed. Zeker vindt ze, dat de geschiedenis van de meegenomen baby nog niet helemaal klaar is.

„Weet je,” zegt moes, „wat jij gedaan hebt, was eigenlijk niet het vinden van een baby, maar het wegroven ervan. Jullie

kwamen eigenlijk thuis met een gestolen baby. Daar kan God natuurlijk nooit zijn zegen op geven. Dat heb je wel gemerkt, want er zat angst in je hart. Eerst, toen je alles verteld had, was je weer gewoon en blij van binnen, is 't niet zo?"

„Ja moes,” zegt Ineke zacht.

„Ik wist 't wel,” bromt Rob uit zijn ledikantje, „ik zei nog „gekkerd”, maar meisjes willen nooit luisteren.”

„'t Is treurig, Rob,” lacht moes, „zusjes luisteren nooit naar hun broers, dat is nu eenmaal zo. Ze weten 't altijd beter, hè?"

„Alleen wat je regelrecht van God krijgt, maakt je echt blij,” gaat moes weer ernstig voort. „Als jullie zo graag een broertje of zusje wilt hebben, mag je Hem er gerust om vragen. Wie weet, wat er dan gebeurt!"

„Vraagt u er dan ook om, moes?"

„Ja, dat zal ik doen,” zegt moes.

„En vader?”

„Vader zal 't ook doen.”

„Fijn, en dan mag ik helpen, hè moes?”

„Misschien krijgen we wel weer een tweeling,” bromt Rob.

„Wie weet! In dat geval moet jij ook helpen, jongen, want vader heeft 't nu veel te druk met zijn werk.”

„Zal ik ook wel doen,” zegt de brommerd.

Nu staat moes eindelijk op, om naar beneden te gaan.

„Moe-oes!” roept Ineke nog. „Mag je wel twee keer achter elkaar bidden? Vindt God dat wel goed?”

„O ja, dat mag, hoor. Als je wat vergeten hebt, of zo, dan mag dat best.”

„Fijn,” zegt Ineke weer.

Moes begrijpt best, wat ze bedoelt.

„Maar dan ook direct gaan slapen, tweeling; niet meer babbelen samen. Morgen is 't weer een drukke dag. Welterusten, kinders.”

„Welterusten, moezemoes!”

Rob zegt niets meer. Hij is al onderzeil gegaan naar dromeland. Ineke's oogjes zijn ook al toe. Heel zachtjes gaat moes de kamer uit.

Ze vindt, dat 't tòch een fijne dag is geweest.